

Arrest

nr. 111 513 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij niet afkomstig is uit de regio waar een lokaal conflict heerst.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het pomen van een vrees voor vervolging, tot het summier herhalen van enkele eerder afgelegde verklaringen, tot het op algemene wijze ontkennen van enkele vaststellingen van de bestreden beslissing en tot het uitgebreid uiteenzetten van een theoretisch betoog.

Verzoekers huidige bewering in zijn verzoekschrift dat hij niet kan lezen en derhalve geen kennis kon nemen van de inhoud van de FIR, noch hetgeen door de bevoegde diensten aldaar in werd genoteerd, is allerminst ernstig. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat hij niet wist wat er in de bewuste FIR d.d. 5 juli 2012 vermeld staat omdat hij die FIR niet had gelezen. Toen de commissaris-generaal hem vroeg waarom hij de FIR niet had gelezen om na te gaan of het wel een document is dat verband houdt met zijn relaas, antwoordde verzoeker dat hij dat niet wist, dat hij wist dat het een FIR is en dat hij deze gewoon had voorgelegd. Van het feit dat hij ongeletterd zou zijn, maakte hij echter niet het minste gewag, laat staan dat hij dit als reden aanhaalde voor zijn totale onwetendheid omtrent de inhoud van de FIR. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht overwogen dat verzoekers "uitleg (...) niet afdoende" is, dat het "redelijk" is "van een asielzoeker (...) te verwachten dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf voorlegt om zijn asielrelaas te staven" en dat "een dermate groot gebrek aan interesse in de bewijsstukken (...) vraagtekens" doet "rijzen bij de ernst van" verzoekers "vrees". Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Wat betreft verzoekers theoretische uiteenzetting omtrent en de door hem aangevoerde schending van de hoorplicht, dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. In casu blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij een vragenlijst van het Commissariaat-generaal heeft ingevuld en ingediend en dat hij uitgebreid werd gehoord op het Commissariaat-generaal, waarbij hij de mogelijkheid had zich te laten bijstaan door een advocaat. Hij heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 32 van de Grondwet, artikel 4 van de wet van 11 april 1994, het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor en waar hij aanvoert dat hij niet nuttig is gehoord omdat hij niet voorafgaandelijk inzage heeft gekregen in het dossier en dat bijgevolg geen rekening mag worden gehouden met zijn verklaringen, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij of zijn raadsman voorafgaand aan het gehoor inzage hebben gevraagd van het dossier. Aangezien verzoeker voorafgaand aan het gehoor nooit om een inzage in het dossier verzocht, is de post factum bewering dat hij dergelijke inzage in het dossier niet zou hebben gekregen niet ernstig.

Waar verzoeker gewag maakt van "het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting" en van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken en waar hij stelt dat dit advies aan hem had moeten worden overgemaakt, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij nalaat te duiden wat hij hiermee bedoelt en dat het administratief dossier geen dergelijk advies bevat.

Verzoeker laat voor het overige na te preciseren welke gegevens voor het gehoor hem dienden te worden overgemaakt en toont evenmin in concreto aan op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op het verloop van het gehoor of op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. In dit kader kan daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker een kopie van de door hem ingevulde vragenlijst ontving (administratief dossier, stuk 10), alsmede dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het precieze verloop van de gebeurtenissen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt en van de verklaringen die hij heeft afgelegd teneinde zijn nood aan internationale bescherming te onderbouwen.

De stelling van verzoeker dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem hadden moeten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts stelt verzoeker ten onrechte en bestaat er geen

rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal hem op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

1.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 augustus 2013, stelt verzoekende partij dat zij daaraan niets toe te voegen heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 4 oktober 2013 slechts stelt dat zij niets toe te voegen heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 26 augustus 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS